

med Ligningen, har man fundet det rigtigst, at Børnefradraget i Aar kan undlades med Indenrigsministeriets Samtykke for Købstadkommunernes Vedkommende og med Amsraadets Samtykke for Landkommunernes Vedkommende. Da der imidlertid, som sagt, ikke har været tilstrækkelig Tid til at undersøge Forholdet, har Udvalgets Flertal ikke samtidig med dette Børnefradrag turdet indføre en saa stor Forandring i Lejlighedsprocenterne, som Lovforslaget indeholder. Børnefradraget vil nemlig bringe en ikke ringe Forskydning i Ligningsforholdet. Efter statistiske Oplysninger udgør Antallet af Børn under 15 Aar lidt over $\frac{1}{3}$ af Befolkningen. I en jævnt stor Landkommune med 1 500 Indbyggere vil der altsaa være ca. 500 Børn under 15 Aar; og i en saadan Kommune skal der da foretages et forlods Fradrag i det Indtægtsbeløb, som Kommunens Skatter skulde ligned paa, af ca. 100 000 Kr. At dette vil medføre en ikke ringe Stigning af Kommunens Skatteprocent, behøver ingen nærmere Paavisning. Derfor har der ikke kunnet blive Enighed i Udvalget om at gennemføre saa stor en Nedsættelse i Lejlighedsprocenterne, som Lovforslaget tilsigter, men under de foreliggende Forhold, da vi jo næsten er i en Tvangssituation, er der blevet Flertal for at foreslaa følgende Procenter: en Fradragsprocent paa 70, en Tillægsprocent paa 30, hvor der er Kildeartsbeskatning, og 40, hvor der ikke anvendes Kildeartsbeskatning. Ved disse Procenter i Forbindelse med Børnefradraget mener Forslagsstillerne — jeg tror, jeg kan sige Forslagsstillerne —, at der aabnes Adgang for Kommunerne til at indføre en endog stærkere Stigning af Skatteskalaen, end der kunde indføres saavel efter Købstadforeningens som efter Sogneraadforeningernes Andragender angaaende dette Forhold, der er optagne som Bilag til det foreliggende Lovforslag. Sogneraadforeningerne havde nemlig ikke andraget om et Børnefradrag, og Købstadforeningen havde ikke søgt om en Forhøjelse af Lejlighedsprocenterne. Det siger i hvert Fald sig selv, at der kan indføres en stærkere Stigning af Skalaen efter det, der nu har Udsigt til at blive Lov, end den, der kunde indføres efter Købstadforeningens Andragende, og det er vist ogsaa uimodsigeligt, at der for gifte Folk paa Landet, som har Børn, vil kunne indføres en stærkere stigende Skala, end der kunde indføres efter Sogneraadforeningernes Andragende.

Af de Ændringsforslag, der er stillede

af Udvalget eller af Flertallet, har jeg allerede omtalt Ændringsforslag Nr. 2 til § 1, som angaar Lejlighedsprocenterne. Ændringsforslag Nr. 3 til § 1 tilsigter at afskære Vilkaarlighed ved Anvendelsen af disse Lejlighedsprocenter, forsaavidt en saadan Vilkaarlighed kan afskæres. Den foreslaaede Bestemmelse indfører ikke egentlig noget nyt, men jeg tror, den vil indskærpe paa en lidt tydeligere Maade, end det ellers vilde ske, at man ikke mener, disse Lejlighedsprocenter bør anvendes paa en vilkaarlig Maade. — Ændringsforslag Nr. 4 til § 1 har jeg allerede omtalt i min Indledning.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 2 tilsigter kun klarere at udtrykke, hvad der har været Meningen med Paragraffen. At der muligvis kan indvendes noget mod Realiteten i Forslaget, vil jeg for mit Vedkommende indrømme, men det skal jeg lade ligge; jeg tror, at Paragraffen i dens ændrede Skikkelse kun siger, hvad det oprindelig har været Meningen, at Paragraffen skulde udtrykke, og siger det saaledes, at det ikke kan misforstaas. Meningen med Paragraffen er herefter, at dersom en Kommune i Skatteaarets Løb bestemmer sig til at opkræve for Eksempel et ekstra Kvartals Skat, kan den forhøje Aktieselskabernes Skat i samme Forhold, nemlig fra højst 3 til højst $3\frac{3}{4}$ pCt.

Ændringsforslag Nr. 8 til § 3 hviler paa den Opfattelse, at da der er ret almindelig Utilfredshed med Reglerne for den mellemkommunale Beskatning, og da man gaar ud fra, at disse Regler inden ret længe maa underkastes en gennemgribende Revision, finder man det urigtigt for Tiden at udvide Omfanget for Anvendelsen af de mellemkommunale Skatteregler. Derfor gaar Ændringsforslag Nr. 8 kun ud paa for dette Forholds Vedkommende at føre Lovforslaget tilbage til det bestaaende. Ændringsforslag Nr. 9 til samme Paragraf gaar ud paa, at det Beløb af en Persons Indtægt, som skal være forbeholdt til Beskatning udelukkende af Opholdskommunen, og som nu er 3 500 Kr., skal forhøjes til 5 000 Kr. Motiveringen er den, at der siden 1918 er foregaaet en saadan Forskydning i Prisniveauet og i Lønningsforholdene, at det er rimeligt og billigt, at man foretager en Forhøjelse. Denne Forhøjelse er lille nok, og det konservative Mindretal har foreslaaet at gaa til 6 000 Kr. Jeg vil ogsaa mene, at dette Tal vil være mere stemmende med Forholdene, som de foreligger nu; men i Udvalget er der blevet Flertal